

Leder ekonomiska kriser till regimförändringar?

- En studie av tre regionala kriser

Abstract

Uppsatsens målsättning har varit att undersöka sambandet mellan ekonomiska kriser och politiska regimförändringar samt under vilka förutsättningar ett sådant samband existerar. Undersökningens teoretiska ramverk tar sin utgångspunkt i ekonomiska kriser som en katalysator för legitimitetsfall som sedermera kan leda till regimförändringar. Dessa regimförändringar kan leda till såväl demokratiseringar som tillbakagångar till mer auktoritära styren.

Undersökningen har en kvantitativ ansats och för att studera sambandet undersöktes tre regionala ekonomiska kriser – latinamerikanska skuldskrisen, asiatiska finanskrisen och den ryska finanskrisen – under tre olika tidsperioder. För att kunna identifiera regimförändringar genomfördes en bivariat analys, som kompletterades med en flervariabelanalys.

Resultatet tycks stödja den teoretiska modellen. Länder som har upplevt ekonomiska kriser har i en majoritet av fallen också därefter upplevt politiska regimförändringar. Effekten skiljer sig mellan olika regioner – men är som mest tydlig i Latinamerika. Utöver det kan man se att medelinkomstländer, länder med slutna ekonomiska system och de som drabbas av allvarliga kriser i stor utsträckning också drabbas av regimförändringar.

Nyckelord: Ekonomiska kriser, Regimförändringar, Legitimitet, Demokratisering, Bivariat analys, Flervariabelanalys

Antal ord: 9282

Innehållsförteckning

1	Inledning	1
1.1	Syfte och frågeställning.....	1
1.2	Avgränsningar	2
1.3	Tidigare forskning	2
1.4	Metod	3
1.5	Disposition	3
2	Teori	5
2.1	Legitimitet	5
2.2	Orsaker till legitimitetsfall	6
2.3	Regimförändringar	8
2.4	Fördjupning om ekonomiska orsaker	9
2.5	Teoretisk modell.....	10
3	Metodologi	12
3.1	Metod	12
3.2	Material	13
3.3	Operationaliseringar	13
3.4	Validitetsproblem	15
4	Resultat	16
4.1	Alla kriser	17
4.2	Ekonomiskt system	19
4.3	Inkomstgrupper	20
4.4	Kriser.....	21
4.5	Flervariabelanalys	23
5	Analys	25
6	Avslutande diskussion	28
7	Referenser	30
8	Appendix A	32
9	Appendix B	33

Tabellförteckning

Namn	Sida
Exempeltabell 1	16
Tabell 1: Alla regimförändringar	17
Tabell 2: Latinamerikanska skuldcrisen	18
Tabell 3: Asiencrisen	18
Tabell 4: Rysslandscrisen	19
Tabell 5: Mest öppna ekonomier	19
Tabell 6: Mest slutna ekonomier	20
Tabell 7: Lägre medelinkomstländer	20
Tabell 8: Övre medelinkomstländer	21
Tabell 9: Liten eller obefintlig kris	21
Tabell 10: Stor kris	22
Tabell 11: Allvarlig kris	22
Tabell 12: Ekonomiskt system och kris	23
Tabell 13: Inkomstgrupp och kris	24

1 Inledning

De senaste 100 åren har ur en statsvetenskaplig synvinkel varit omvälvande och fascinerande. Under olika perioder har olika sorters regimer upplevt temporära uppsving samtidigt som demokratiseringen av världens länder har pågått i vågrörelser (Huntington, 1991. S. 59). Uppgången och fallen för dessa olika regimtyper ställer ett intressant forskningsproblem: vad orsakar dessa förändringar?

Under samma tidsperiod har kopplingen mellan politik och ekonomi blivit allt mer sammanflätad. Politiken har blivit än mer involverad i hur den nationella ekonomin hanteras och ekonomiska faktorer används ofta för att utvärdera politikens konsekvenser. Hur ekonomiska faktorer påverkar regimlegitimitet är omstritt, men att det har en stor påverkan är någonting som kan anses vara vedertaget (Se O'Donnell, 1986, Huntington, 1991, Haggard & Kaufman, 1995). I tider av kris, i synnerhet ekonomiska kriser tydliggörs detta samband. Dessutom är ämnet återigen aktuellt på grund av upproren i Nordafrika och Mellanöstern, som i mångt och mycket grundar sig på ekonomiskt missnöje (Bolling, 2011). I den tidigare forskningen har få studier undersökt effekten av ekonomiska kriser på regimförändringar med ett bredare spektrum. Denna studie är intressant eftersom den ämnar utöka förståelsen inom området.

1.1 Syfte och frågeställning

Uppsatsens syfte är att undersöka i vilken mån ekonomiska kriser har haft en påverkan på politiska regimförändringar i tre utvalda regionala ekonomiska kriser. Dessutom syftar uppsatsen till att undersöka under vilka förutsättningar ett sådant samband kan existera. De regionala ekonomiska kriser som uppsatsen undersöker är skuldskrisen i Latinamerika under 1970- och 1980-talet, den asiatiska finanskrisen 1997 samt den ryska finanskrisen 1998.

Uppsatsen utgår ifrån hypotesen att ekonomiska kriser bör påverka legitimiteten hos en rådande politisk regim negativt. Svag legitimitet i sin tur tenderar att generera regimförändringar. Uppsatsens frågeställning lyder: *Leder ekonomiska kriser till regimförändringar?* Om vårt resultat indikerar på att ett samband existerar, ämnar vi även undersöka under vilka förutsättningar sambandet finns till. Vi avser att svara på frågeställningen genom att först utveckla ett teoretiskt ramverk för regimförändringar och sedan att undersöka det statistiskt.

1.2 Avgränsningar

Den här uppsatsen kommer att ta sin utgångspunkt i regionala ekonomiska kriser. Vi väljer att ta vår utgångspunkt i regionala kriser, snarare än globala, eftersom det ger oss en möjlighet att fokusera undersökningen på en viss tidpunkt och geografisk plats. Dessutom hjälper det oss att analysera skillnader och likheter mellan de olika regionerna och tidsperioderna, vilket bidrar till en mer nyanserad analys.

De regionala kriser som har analyserats är den asiatiska finanskrisen 1997, den ryska finanskrisen 1998 (även kallad Rubelkrisen) samt den latinamerikanska skuldkrisen som pågick mellan 1970- till 1980-talet. I enlighet med Chatterjee (2003. S. 3, 64) och Yong (2009. S. 1461) identifierar vi de inblandade länderna under den asiatiska krisen 1997 som Thailand, Indonesien, Sydkorea, Malaysia, Filipinerna, Hongkong samt Singapore. De drabbade länderna i den ryska finanskrisen var Ryssland, Kazakstan, Kirgizstan, Tadzjikistan, Turkmenistan, Uzbekistan, Ukraina samt Moldavien (Damjanovic & Pastor, 2003. S. 79. Radziwitt *et al*, 1999. S. 48. Bihdai *et al*, 2003. S. 1-2). De inblandade länderna i den latinamerikanska skuldkrisen var Brasilien, Argentina, Uruguay, Bolivia, Ecuador, Peru, Colombia, Venezuela, Paraguay samt Mexiko (Remner, 1990. S. 324). Mexikos ekonomiska kris, som ägde rum 1994, är det enda undantaget från tidsintervallet 1970-1980. Dock är de mekanismer som låg till grund för krisen desamma som under tidigare årtionden, varvid vi finner det lämpligt att inkludera 1994 års ekonomiska kris.

Dessa tre regionala ekonomiska kriser är intressanta för vår analys eftersom de utgör tre stycken välkända och studerade ekonomiska kriser med relativt god tillgång till data för de inblandade länderna samt att de också i hög utsträckning inkluderar icke-konsoliderade demokratier.

1.3 Tidigare forskning

Den forskning som tidigare har utförts inom området bygger till stor del på en kvalitativ inriktning, genom fallstudier av ett fåtal utvalda länder. I stor utsträckning har dessa undersökningar fokuserat på Latinamerika. John Markoff och Silvio R. Duncan Baretta uppmärksammade sambandet mellan ekonomiska kriser och regimförändringar, med hjälp av en fallstudie av Brasilien under 1960- och 1980-talet. Författarna menade att Brasiliens ekonomiskpolitiska utveckling visade att ekonomiska kriser är hotfulla mot *alla* sorters regimtyper som saknar legitimitet (Baretta & Markoff, 1990. S. 424). Slutsatsen är härledd ur att Brasilien genomled såväl regimförändringar från demokrati till diktatur, som från diktatur till demokrati, till följd av ekonomiska svårigheter (Ibid).

Gordon Richards, som i sin studie analyserade krascherna av militärregimer¹ i Latinamerika under tidigt 1980-tal, utvecklade en modell för politiska krascher. Inom modellen är regimstabilitet sammankopplad med vad Richards kallade ”stabiliseringskriser”. Det innebär att sannolikheten för en regimkrasch är direkt sammankopplad med avvikelser i BNP och inflation från deras historiska, eller politiskt acceptabla nivåer. Det medför att regimförändringar är mer sannolika under recessioner, hyperinflation eller vid betalningsbalansproblem (Richards, 1986. S. 449-450). Richards resultat visade att regimkrascherna hade lite att göra med endogena politiska cykler eller de politiska egenskaperna hos militärregimernas, utan mer med de globala konjunktursvängningarna och exogena chocker som destabiliserade den globala ekonomin – något som regimerna inte kunde påverka (Ibid. S. 483). Även Epstein (1984. S. 51-52) menade att ekonomiska svårigheter medverkade till att försvaga regimer.

Mark J. Gasiorowskis studie av ekonomiska kriser och politiska regimförändringar analyserade de 97 största tredjevärldsländerna med hjälp av en statistisk metod kallad *event history analysis* (Gasiorowski, 1995. S. 882). Gasiorowskis resultat visade att olika sorters kriser hade olika påverkan under olika tidsperioder. Inflationskriser hindrade demokratisering mellan 1950 till 1970-talet, medan det snarare hjälpte demokratisering under 1980-talet. Under samma tidsperiod underlättade recessionära kriser demokratiska krascher, samtidigt som det inte kunde påvisas ha någon effekt för demokratisering.

1.4 Metod

Denna undersökning har en kvantitativ inriktning. Analysen genomfördes med hjälp av en analys över historisk data från länderna. Datainformationen bearbetades och tolkades med hjälp av tabeller och diagram. Fördelarna med en kvantitativ ansats i det här fallet är att vi kan behandla fler analysenheter, det vill säga fler regimer och tidpunkter och utifrån det dra mer generella slutsatser om ekonomiska krisers påverkan på regimförändringar, i de tre utvalda kriserna.

1.5 Disposition

Uppsatsen är disponerad så att i kapitel två presenteras och utvecklas det teoretiska ramverk som uppsatsen kommer att utgå ifrån. I kapitel tre beskrivs uppsatsen metodologi – hur undersökningen utförs och vilka nödvändiga definitioner och operationalisering som fastställts. I kapitel fyra redovisas de

¹ Krascherna av militärregimer skedde i Ecuador (1979), Peru (1980), Argentina (1983), Uruguay (1984) samt i Brasilien (1984) (Richards, 1986. S. 450).

resultat som den empiriska undersökningen har gett upphov till och i kapitel fem analyseras de. Uppsatsen slutförs med en avslutande diskussion i kapitel sex.

2 Teori

I detta avsnitt utvecklas det teoretiska ramverk som ligger till grund för vår frågeställning. Avsnittet inleds med att konceptet politisk legitimitet definieras och utforskas. Därefter analyseras de potentiella orsakerna till att regimer upplever legitimitetsfall. Sedan diskuteras regimförändringar – vad som avses med begreppet och hur det bör förstås. Vidare fördjupar vi analysen kring ekonomiska kriser påverkan på regimförändringar och till sist presenteras vår teoretiska modell.

2.1 Legitimitet

Legitimitet är, trots att konceptet kan upplevas abstrakt, om inte avgörande så åtminstone en betydande förklaringsvariabel till varför vissa regimer överlever och konsolideras medan andra inte gör det. Kritiker som Samuel P. Huntington karakteriserade legitimitet som ett svårdefinierat och “mosigt” begrepp som en statsvetare gärna undviker att försöka definiera (1991. S. 46). Huntington erkände dock att begreppet är grundläggande för vår förståelse av de problem auktoritära regimer möttes av under sent 1990-tal (Alagappa, 1995. S. 7). Legitimitet måste dock erkännas en vidare och mer fundamental betydelse. Det eftersom alla sorters regimer förlitar sig på en grundläggande nivå av legitimitet, av någon sort, som bas för sitt maktutövande.

Politisk legitimitet definieras här i enlighet med hur Rodney Barker definierade det:

”the belief in the rightfulness of a state, in its authority to issue commands, so that the commands are obeyed not simply out of fear or self-interest, but because they are believed to have moral authority, because subjects believe they ought to obey.” (Barker, 1990. S. 11).

Barkers definition kan sammanfattas som att legitimitet är de styrdas tro på härskarens moraliska rätt att utföra order och folkets skyldighet att lyda sådana order (Alagappa, 1995. S. 11). Det hör ihop med vad Weber menar är grundvalen för alla maktsystem och således all sorts vilja att lyda – en *trosövertygelse*, en dygdig trosövertygelse där personer som utövar auktoritet tillägnas prestige (Weber, 1964. S. 382). Vad som således lyfts fram är medborgarnas uppfattningar och medgivande som basis för legitimitet (Alagappa, 1995. S. 14) och auktoritet.

Det medför att legitimering av makt är en interaktiv och dynamisk process, där legitimitet konstant måste kultiveras för att överleva. Legitimeringsprocessen, som involverar staten, elitgrupperna och allmänheten, karaktäriseras av en kamp. Kampen medför ifrågasättande av (legitimitetens) innebörd och resurser som tvång, förhandling och möjligtvis förtryck och eliminering, används. Sannolikheten för konflikt är överhängande och erkännande av auktoritet är ett möjligt scenario medan motstånd och uppror är ett annat (ibid. S. 11, 13-14).

Med Weber som grund utvecklade Alagappa fyra element som legitimitet består av – *i*) delade normer och värderingar, *ii*) överensstämmelse med etablerande regler för förvärvandet av makt, *iii*) lämplig och effektiv användande av makt samt *iv*) medgivande av de underställda (Ibid. S. 15). För att erhålla legitimitet måste en regim agera i enlighet med dessa element. Dess värderingar måste delas av en majoritet, den måste tillskansa sig makt i enlighet med de procedurer som används inom landet, den måste underställa sig vissa begränsningar i sitt maktutövande och framförallt måste medborgarna själva acceptera regimen, annars skulle den konstant utmanas och dess legitimitet skulle urholkas. Regimer använder sig dock av olika principer eller logiska grunder som basis för sitt anspråk på legitimitet. Enligt Weber baseras anspråken på någon av *i*) *Rationella grunder (legal auktoritet)* *ii*) *Traditionella grunder (traditionell auktoritet)* eller *iii*) *Karismatiska grunder (karismatisk auktoritet)*. Rationella grunder bygger på en ”laglighet” i de normativa reglerna och rätten för de med auktoritet att utfärda sådana befallningar. Traditionella grunder bygger på en etablerad uppfattning om okränkbarheten hos de uråldriga traditionerna och legitimiteten för de som utövar auktoritet under dem. Karismatiska grunder bygger på en hängivenhet till en enskild individ – och heligheten, heroismen, eller den exceptionella karaktären som är knuten till denna individ, och de normativa mönster eller order som denna individ utfärdar (Weber, 1964. S. 328). Regimer kan dessutom använda sig av normativa mål, såsom ”mål-rationella ideologier” som kommunism, ”folklig suveränitet” eller religion. Utöver det kan även legitimitet göras anspråk på genom prestationsförmåga, politiskt definierande ögonblick eller internationellt stöd (Alagappa, 1995. S. 32-49.).

Enligt Huntington har de olika medlen regimer använt sig av för att legitimera sitt styre skilt sig mellan årtionden och vilken typ av regim det handlar om. Tidigare användes tradition, religion och kungens gudomliga rätt att styra som medel för en auktoritär stat att uppnå legitimitet. I modern tid har medlen varit mer präglade av ideologi och nationalism. Legitimitet härledd ur nationalism kan dock uppstå inom alla regimer, medan legitimitet baserad på ideologi främst uppstod i marxist-leninistiska auktoritära regimer (Huntington, 1991. S. 46).

2.2 Orsaker till legitimitetsfall

Adam Przeworski menade att auktoritära regimer i länder som tidigare upplevt demokrati kommer att ha svårare att bestå. Sannolikheten att sådana regimer faller är större eftersom de tidigare erfarenheterna av demokrati har en destabiliserande

effekt på auktoritära styren. Dessutom ökar sannolikheten att en regim (oavsett typ) ska falla om landet tidigare har upplevt många regimförändringar. Dock är det viktigt att påpeka att ekonomisk utveckling kan hjälpa till att konsolidera en demokrati och förhindra en tillbakagång till ett auktoritärt styre (2009. S. 21-23).

Under 1970-talet visade det sig att många auktoritära styren som tidigare upplevt demokratiska regimer hade svårt att uppnå hög legitimitet. Det berodde mycket på grund av att människors tidigare erfarenheter av demokrati skapat en bild av en legitim regim som grundar sig i de demokratiska värdena. Detta drev många auktoritära regimer att försöka rättfärdiga deras styre med en demokratisk retorik, vilket byggde upp en falsk bild av regimen och därmed gjorde det svårt för dem att legitimera sitt styre (Huntington, 1991. S. 47).

Huntington hävdar att, allt annat lika, så minskar alla regimers legitimitet med tiden, vilket Alagappa bekräftar genom att konstatera att legitimitet alltid måste kultiveras och omförhandlas (Alagappa, 1995. S. 56). Legitimiteten försvagas på grund av att regimer inte agerar som befolkningen vill samt att löften från regimen inte uppfylls, vilket leder till en ökad frustration hos befolkningen. I demokratiska regimer försvinner detta problem eftersom regimer byts ut vid regelbundna val. I en auktoritär regim är detta ett större problem eftersom samma mekanism för byte av ledarskap inte existerar, vilket skapar stora problem för vidhållandet av legitimitet (Huntington, 1991. S. 48). Detta kan kopplas till ”the performance dilemma” som menar att i en demokratisk regim grundas dess legitimitet i hur väl regimen kan tillgodose befolkningens viljor. Det politiska systemets legitimitet däremot grundas i möjligheten för ett lands befolkning att välja eller välja bort den styrande makten. I auktoritära stater finns dock ingen skiljelinje mellan regimen och det politiska systemets legitimitet. Om en auktoritär stat anses prestera dåligt kommer både den rådande regimen och det politiska systemet att förlora legitimitet (Ibid. S. 50). Auktoritära styren kan därmed betraktas som mer känsliga för legitimitetsfall eftersom hela det politiska systemet kan stå på spel. Detta stämmer väl överens med Julie Chernovs idé om att legitimitetsfall i auktoritära styren leder till regimförändringar, medan det i demokratier istället gestaltar sig genom regimskiften. Med regimskiften avser Chernov rörelser mellan de olika politiska alternativen, inom det politiska systemet, medan en regimförändring är en förändring av det politiska systemet (Chernov, 2004. S. 2).

Legitimitetsfall, eller en legitimitetskris kan definieras som ”en situation då basen för auktoritet är under så allvarlig påfrestning att det existerar en stor sannolikhet för dess förstörelse och transformation” (Alagappa, 1995. S. 59). Enligt Huntington kan regimer som hotas av legitimitetskriser genomföra något av följande alternativ:

- Ignorera legitimitetsfallet med hopp om att regimen kommer behålla makten.
- Stanna vid makten genom ökat förtryck och ökade våldsamheter mot oppositionella.
- Provocera fram en konflikt med en annan nation och därmed appellera till landets nationalistiska känsla.
- Att ge sken av en demokratisering och därmed vinna legitimitet

- Att lösa upp den auktoritära regimen och genomföra en övergång till demokrati (Huntington, 1991. S. 55-57).

Legitimitetsproblem för autokratier skiljer sig dock mellan olika typer av auktoritära regimer. Enpartisystem som är ett resultat av inhemska politiska rörelser, i till exempel Kina, har en mer säker legitim bas då legitimiteten grundar sig på både ideologi och nationalism. I östeuropeiska länder där kommunistiska enpartisystem påtvingades av länderna utifrån, kunde regimerna ta till vara på de ideologiska fördelarna men inte av de nationalistiska (Ibid. S. 48). Legitimitetsproblem i militärregimer och diktaturer under 70-talet kan delas in i olika faser. I den första fasen när den nya regimen tagit över drog de nytta av den negativa legitimiteten från föregående regim. De nya regimerna använde sig av den negativa legitimiteten för att rättfärdiga deras regim genom att till exempel hänvisa till kampen mot kommunismen. Denna effekt avtog dock med tiden och för att fortsätta uppbära folkets stöd ökade vikten av goda prestationer, vilket i nästan varje fall innebar god ekonomisk utveckling (Ibid S. 49).

2.3 Regimförändringar

En regimförändring innefattar många olika typer av förändringar. Det kan ske förändringar från ett auktoritärt styre till ett demokratiskt styre eller ett semi-demokratiskt styre, eller så går förändringarna åt motsatt håll. Förändringar kan också ske inom dessa kategoriseringar. En militärdiktatur kan falla och övergå till en teokrati och fortfarande vara en auktoritär regim, medan det i en demokrati regelbundet sker val som leder till återkommande regimskiften.

Det har främst varit monarkier och feodala aristokratier som genomfört övergången mot demokrati. Senare blev det vanligare att främst fascistiska stater, gamla kolonier och militärdiktaturer demokratiserades. I modern tid har främst enpartistater, militärregimer och diktaturer demokratiserats (Ibid. S. 110). Huntington talar om detta som tre demokratiseringsvågor, men det har även funnits vågor som gått i motsatt riktning Detta styrker idén om att demokratier som drabbas av legitimitetsfall också kan drabbas av en regimförändring som leder till ett mer auktoritärt styre. Huntington menade att faktorer som påverkar demokratiska regimer negativt är ekonomiska kriser, snöbollseffekter av att andra demokratiska regimer övergår till auktoritära styren samt att vissa regimer systematiskt misslyckas med att implementera demokrati. (Ibid. S. 292–293). En nybildad demokrati möter många utmaningar som kan bli problematiska och i vissa fall leda utvecklingen bakåt. I ett initialt skede uppstår problem med att etablera en ny konstitution och ett nytt valsystem. Dessutom är det svårt att ersätta gamla ledare och skapa nya lagar som är bättre anpassade till ett demokratiskt samhälle. I forna enpartistater är det även viktigt att separera partiet från statens ägodelar. Troligtvis tar den nya regimen över i en mycket svår situation som kan vara besvärlig att ordna upp. När demokratin sedan stabiliserats återstår även

problem som grundar sig i de demokratiska systemen, till exempel oförmågan att ta beslut (Ibid. S. 209-210).

2.4 Fördjupning om ekonomiska orsaker

En ekonomisk kris påverkar ett land på många olika sätt. Det leder bland annat till en ökad arbetslöshet, inflation, fallande löner, förlorade utbildningsmöjligheter och förlorade livsbesparingar. Det är något som påverkar samhället i stort och kan leda till att både demokratiska och auktoritära regimer byts ut (Chernov, 2004. S. 1). Därför är det inte märkvärdigt att den ekonomiska utvecklingen historiskt sett har visat sig påverka olika regimers legitimitet avsevärt.

Huntington beskrev hur ekonomiska faktorer påverkar demokratiseringen hos tredjevågens demokratier. En viktig förklaring till den låga ekonomiska utvecklingen var det höga oljepriset, som påverkade många oljeberoende länder, som i sin tur försvagade de auktoritära regimerna. Men en god ekonomisk utveckling kan också gynna demokratisering. Många av den tredje vågens demokratier hade byggt upp en god ekonomisk grund, som underlättade för demokratisering. I vissa fall destabiliserade en snabb ekonomisk utveckling den auktoritära regimen, som tvingades att välja mellan liberaliseringar eller att öka dess förtryck (Huntington, 1991. S. 59).

Det finns en stark korrelation mellan ekonomisk välgång och demokrati. En ekonomisk utveckling underlättar för att skapa en välmående befolkning, en ökad utbildningsnivå, en större medelklass och en öppnare ekonomi – som anses vara positivt för att en demokrati ska kunna utvecklas (Ibid. S. 66). Korrelationen mellan ekonomisk välgång och demokrati implicerar dock att demokratiseringar bör förekomma i länder som befinner sig på en medelinkomstnivå. I rika länder har en demokratisering redan skett medan i fattiga länder är det högst osannolikt (Ibid. S. 60). Detta stämmer väl överens med Przeworskis idé om att det finns en inkomströskel som länder behöver ta sig över för att konsolidera demokratin och skydda den mot kommande kriser (Przeworski, 2009. S.21). Skulle en ekonomisk kris inträffa i ett medelinkomstland, är det en stor sannolikhet att den auktoritära regimen kommer att falla. Om landet däremot skulle demokratiseras kommer det bli svårt för regimen att behålla makten, då de behöver nå högre inkomstnivåer för att demokratin ska kunna konsolideras (Huntington, 1991. S. 72).

Joseph Wright skriver att ett öppet ekonomiskt system kan skydda auktoritära regimer från den liberaliserande effekt som en ekonomisk kris kan ha (Wright, 2007. S. 2). Vid en ekonomisk kris ger en mer ekonomisk öppenhet medborgarna ett val att fly från landet med dess tillgångar. Ju högre en medborgares vinst är av att fly med sina tillgångar utomlands desto mindre är sannolikheten att de kommer protestera mot regimen och en demokratiseringsprocess är mindre trolig (Wright, 2007. S. 5). I motsatt riktning gäller även att ekonomiska kriser är troligare att resultera i en demokratisering i länder med en sluten ekonomi. Medborgare i dessa

länder har en liten möjlighet att fly med sitt kapital och väljer i stället att protestera mot regimen (Wright, 2007. S. 6).

2.5 Teoretisk modell

I detta avsnitt presenteras den teoretiska modell som tar sin utgångspunkt utifrån de resonemang om legitimitet och ekonomiska kriser som tidigare har förts. Det teoretiska ramverket tar sin utgångspunkt ur Epstein (1984), Richards (1986), Markoff och Baretta (1990) forskning som undersöker förhållandet mellan ekonomiska kriser och regimförändringar. Författarna, som i olika studier undersökte latinamerikanska länder, menade att ekonomiska kriser kan underminera legitimiteten hos såväl demokratiska som auktoritära regimer. Det kan inte vara leda till en kollaps av demokratiska regimer, utan utläser regimförändringar mer generellt, oavsett vilken typ av regim som fanns innan. (Gasiorowski, 1995. S. 884). I likhet med dem menar vi att ekonomiska kriser kan inverka negativt på regimlegitimitet och fungera som en katalysator för legitimitetskriser som i sin tur ökar sannolikheten för regimförändringar.

Innan den teoretiska modellen presenteras i sin helhet måste först regim och regimförändringar definieras, för att någon vidare analys ska vara möjlig. En regim definieras enligt:

"A regime may be thought of as the formal and informal organization of the center of political power, and of its relations with the broader society. A regime determines who has access to political power, and how those who are in power deal with those who are not." (Fishman, 1990. S. 428)

En regim definierar alltså vilka som innehar den politiska makten och hur de kan utöva makt, men det säger även något om dem som befinner sig utanför det politiska centrumet. I grova drag kan man urskilja tre typer av regimer:

- *Demokrati*. En regim där *i*) meningsfull och omfattande konkurrens existerar mellan individer och organiserade grupper för alla positioner med regeringsmakt vid regelbundna intervall och som utesluter användandet av våld, *ii*) en hög inkluderande nivå av politiskt deltagande så att ingen större (vuxen) socialgrupp är exkluderad och *iii*) en tillräcklig nivå av civila och politiska friheter som kan garantera den politiska konkurrensen och deltagandets integritet.
- *Semi-demokrati*. En regim där *i*) en betydande nivå av politisk konkurrens och frihet existerar men den effektiva makten hos de förtroendevalda är så begränsad, eller så är friheten och rättvisa val så komprometterade att valresultat avviker signifikant från allmänna preferenser trots att de är konkurrenskraftiga och/eller *ii*) civila och

politiska friheter är så begränsade att vissa politiska inriktningar eller intressen är oförmögna att organisera och uttryck sig.

- *Icke-demokrati*. En regim där ingen eller liten meningsfull politisk konkurrens eller frihet existerar (Gasiorowski, 1995. S. 885).

En regimförändring sker när en regimtyp byts ut till förmån för en annan. Regimförändringar kan ha olika anledningar, men de har sin orsak ur någon slags legitimitetskris. Här ligger dock fokus på ekonomiska kriser som katalysatorn för regimers legitimitetskriser. I bild 1 presenteras den teoretiska modellen i ett flödesschema.

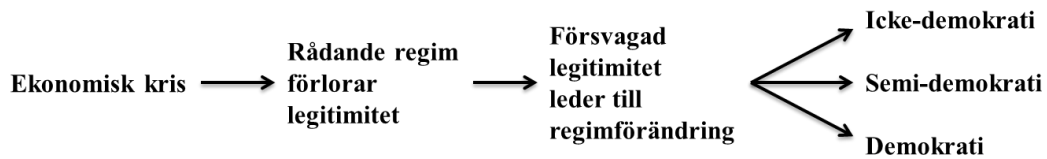

Bild 1

I flödesschemat finns det teoretiska händelseförloppet illustrerat. En ekonomisk kris drabbar ett land, som medverkar till att regimen förlorar legitimitet. Den försvagade legitimiteten leder till en ökad sannolikhet för regimförändring. Regimförändringen kan sedan föra landet åt en mer auktoritär eller mer demokratisk riktning. I vilken riktning landet går mot beror på en rad faktorer, såsom tidigare demokratiska erfarenheter, regimtyp och eliternas och medborgarnas preferenser. Det bör dock noteras att det är troligt att de ekonomiska orsakerna till regimförändringar skiljer sig åt mellan kollapsade demokratier och kollapsade militärregimer (Richards, 1986. S. 454), men det generella händelseförloppet är likartat. Den teoretiska modellen kompletteras i studien med ett gediget fokus på länder ekonomiska system, inkomstgrupp och omfattningen i den ekonomiska krisen. Det görs för att kontrollera under vilka förutsättningar som sannolikheten för regimförändringar ökar samt för att undersöka om det finns någon empirisk grund för de teorier som framförts tidigare.

3 Metodologi

Följande avsnitt redogör för den metod uppsatsen använt sig av. Inledningsvis presenteras den analysmetod som har använts och problemområden analyseras. Nästföljande avsnitt redogör för vilken typ av material som har använts. Senare tas det även upp vilka operationaliseringar som har genomförts och argument för dem presenteras. Vidare utvecklas de problem samt de fördelar den valda metoden medförde. Därefter presenteras vilken typ av material som har använts. Även vilka operationaliseringar som har genomförts tas upp och argumenteras för. Slutligen behandlas de möjliga validitetsproblem som kan uppstå med de valda måtten.

3.1 Metod

För att undersöka sambandet mellan ekonomiska kriser och regimförändringar har en bivariat statistisk analys utförts samt flervariabelanalys. Totalt innefattar materialet 26 länder i tre skilda regioner under 1970-1980-talet samt sent 1990-tal. Analysen består av 38 fall, som inkluderar både regimförändringar och icke-förändringar. Analysen utgår ifrån den teoretiska modell som etablerades i avsnitt 2.5. I enlighet med modellen analyseras ekonomiska krisers påverkan på regimförändringar, där även ett fokus på ekonomiska krisers omfattning, olika inkomstgrupper och ekonomiska systems påverkan på regimförändringar har analyserats.

Statistiken sammanställdes och bearbetades med hjälp av Excel och för frekvenstabeller med fler än två variabler användes SPSS. Vad gäller analysen av regimförändringar användes i huvudsak frekvenstabeller. Frekvenstabeller har fördelen att det är lätt att presentera och tolka regimförändringar på ett överskådligt vis. Det medför även att var och i vilken riktning regimförändringar har ägt rum, kan analyseras. Det är dessutom möjligt att producera liknande frekvenstabeller och ta hänsyn till faktorer såsom ekonomiska krisers allvarlighet, inkomstgrupper och ekonomiska system och observera hur resultaten påverkas.

I frekvenstabellerna summerades varje rad och kolumn, så att det var möjligt att observera hur regimfördelningen såg ut i utgångsläget och efter att förändringar hade skett. Sedan beskrevs förändringarna i procentuella termer. Med hjälp av den här metoden kunde vi observera om exempelvis fler diktaturer genomgått regimförändringar eller om allvarliga kriser i slutna ekonomiska system i större utsträckning har lett till regimförändringar, än i öppnare ekonomier. Metoden är dock inte oproblematiske. En anledning är att det är svårt att observera ett legitimitetsfall (till följd av en ekonomisk kris). Dock sker sällan regimförändringar utan ha föregåtts av en försvagad eller krisartad

legitimitetsnivå. En observerad regimförändring innebär därmed att den tidigare regimen förlorade sin legitimitet. En annan anledning är frågan om urvalsstorleken. Ett för snävt urval medför att undersökningen inte kan generaliseras. I undersökningen ingick dock ett relativt stort urval av länder och kriser som är utspridda över tre olika regioner. Det medförde att det var lättare att identifiera ekonomiska kriser som den utlösande faktorn. Bredden och storleken hos urvalet medförde också till att eliminera risken för spuriösa samband. Att undersökningens underlag är spritt över tiden innebar också att vi kunde utesluta att ett eventuellt samband endast gäller under en viss tidsperiod. Regimförändringarna var därutöver skevt fördelade mellan kriserna, eftersom 23 av 38 observationerna var i Latinamerika. Det är något man får ha i åtanke i analysen. Den kvantitativa ansatsen gav oss dock möjligheten att dra mer generella slutsatser om ekonomiska kriser påverkan på regimförändringar. Vi anser att vår metod är väl lämpad för att möta problem av denna typ. Dock innebär tolkningen av resultaten att vi måste göra en kvalificerad bedömning om antalet länder som har genomgått regimförändringar är stort eller litet.

3.2 Material

Det empiriska materialet består av tidsseriedata, med årsvis observationer. Data för ekonomiska variabler, såsom BNP/Capita, BNP-tillväxt, inflation samt inkomstgrupper har i huvudsak Världsbankens databas använts. I de fall data har saknats för de variablerna i Världsbankens databas har Thomson Reuters Datastream använts. Datastreams statistik är insamlad från såväl nationella såsom internationella organisationer såsom IMF och OECD. Data för klassificering av regimtyper är inhämtad från Freedom House och data för gradering av den ekonomiska friheten är hämtad från Fraser Institute. För källhänvisningar till datamaterialet se appendix B. Den litteratur vi har använt oss av kommer ifrån nationalekonomiska och statsvetenskapliga tidskrifter, publicerade böcker samt internetbaserade källor.

3.3 Operationaliseringar

I detta avsnitt redogörs för de operationaliseringar som har använts i undersökningen. Operationaliseringar fyller en viktig funktion. Utan goda operationella indikatorer kan man inte vara säker på att ens undersökning faktiskt mäter vad som avses mäta. I detta avsnitt kommer de operationaliseringar som har gjorts att redogöras för och att motiveras.

De begrepp eller definitioner som behöver operationella indikatorer i vår undersökning är regim och regimförändringar, legitimitet, ekonomiska kriser, inkomstgrupp samt ekonomiskt system. Vad som avses med varje enskilt begrepp

finns definierat i tidigare kapitel, utöver ekonomisk kris, ekonomiskt system samt inkomstgrupp, som definieras i detta avsnitt.

Vad en regim är och de tre olika typerna av regimer redogjordes för i avsnitt 2.5. De tre *regimtyperna* som ställdes upp har operationaliserats med hjälp av Freedom Houses tre kategorier av regimtyper i *Freedom in the World*; *Free* (motsvarar demokrati), *Partly Free* (motsvarar Semi-demokrati) samt *Not Free* (motsvarar Icke-demokrati)². En *regimförändring* kommer därmed att innebära en förflyttning mellan någon av dessa kategorier. Kategoriseringarna stämmer väl överens innehållsmässigt med de definitioner av regimtyper som används. *Legitimitet* däremot är ett begrepp vi inte gör anspråk på att mäta direkt. En anledning till det är att legitimitet är en komplex och dynamisk funktion som varierar i hög grad samt att legitimitet handlar om olika nivåer av legitimitet, snarare än en dikotomi av typen illegitim/legitim (Alagappa, 1995. S. 25). En regims legitimitets mäts istället indirekt, genom att observera faktiska regimförändringar. Idén bakom detta är att om en regimförändring har skett, föregicks den med stor sannolikhet av låg eller krisartade nivåer av legitimitet.

Det finns inga vedertagna sätt att kategorisera ekonomiska kriser. Det medför att egna mått för kategoriseringar av ekonomiska kriser har varit tvungna att utvecklas. En *ekonomisk kris* operationaliserades som då ett land har upplevt mycket hög inflation – det vill säga inflation som är minst 50 % på årsbasis – och/eller har upplevt negativ BNP-tillväxt. Vidare rangordnades de ekonomiska kriser på en tregradig skala över hur omfattande de var för varje land, där ett visade på en liten eller obefintlig kris, två på en allvarlig kris och tre på en mycket allvarlig kris. Rangordningen gick till genom att data över BNP-tillväxt, inflation och den ekonomiska krisens längd granskades. Även de tre kategorierna delades in i tregradiga skalor, i samma skala som tidigare. För inflation innebar skalan att en etta innebar en inflationsnivå på högst 10 %, två 11-49 % inflationsnivå samt tre där ett land uppvisade inflation över 50 %. För BNP-tillväxten innebar en etta att landet uppvisade som lägst en procents negativ tillväxt, två innebar mellan två till fyra procents negativ tillväxt och tre innebar lägst fem procents negativ tillväxt. Vad gäller krisens längd tilldelades länder med en ekonomisk kris på ett år en etta, länder med två års kris en tvåa och länder med lägre kriser tilldelades en trea. Resultaten för dessa tre mått sammanvägdes sedan för att ge en komplett bild av krisens omfattning, i enlighet med den ursprungliga tregradiga skalan (för mer information se appendix B).

Operationaliseringen av *inkomstgrupperna* utfördes för asienkrisen och rysslandskrisen med hjälp av *World Bank Analytical Classifications* (OGHIST)³. OGHIST har statistik över klassificering av länder i inkomstgrupper sedan slutet av 1980-talet. För länderna i den latinamerikanska skuldskrisen användes *World Development Indicators & Global Development Finance*⁴, som även innehåller

²Freedom House metodologi:

http://www.freedomhouse.org/template.cfm?page=351&ana_page=363&year=2010

³<http://tinyurl.com/6anzwhs>

⁴<http://databank.worldbank.org/ddp/home.do?Step=12&id=4&CNO=2>

Världsbankens klassificering av länder i inkomstgrupper. Enligt metodologin klassificeras länder som låginkomst-, lägre medelinkomst-, övre medelinkomst- samt höginkomstländer.

För *ekonomiskt system* användes *Fraser Institute Economic Freedom Index*. Indexet rangordnar världens länder efter hur fria deras ekonomier är. I det här fallet har vi likställt ekonomisk öppenhet med ekonomisk frihet, eftersom det ena är svårt att uppnå utan det andra. Länderna delades in i fyra kategorier efter vilka percentiler de tillhörde.⁵ Kategori nummer ett tillhör de mest öppna ekonomierna och motsvarar percentil 75 till 100 i Fraser Institutes index, kategori två tillhör de öppna ekonomierna (percentil 50-74), kategori tre tillhör de slutna (percentil 25-49) och kategori fyra tillhör de mest slutna (percentil 1-24).

3.4 Validitetsproblem

I detta avsnitt avser vi att resonera om validitetsproblem hos de variabler där vi anser att det krävs. Resterande variabler har en god överrensstämmelse mellan teoretisk definition och operationell indikator och behöver inte diskuteras vidare.

Enligt Esaiasson *et al* är validitetsproblem det mest centrala problemet för den empiriska samhällsvetenskapen (2007. S. 63). Därför är det viktigt att man använder sig av goda indikatorer när man operationaliserar de teoretiska definitionerna. Det är viktigt att ha hög precision eftersom validitetsproblemen ökar ju större skillnad det är mellan teoretisk definition och operationell indikator. Möjliga validitetsproblem kan upplevas i det valda mått för ekonomiskt system. Fraser Institute väljer att rangordna världens länder efter hur fria dess ekonomier är. Det finns en viss skillnad mellan vår teoretiska definition, ekonomisk öppenhet, och indexets mått på ekonomisk frihet. Dock är det svårt att ha det ena utan det andra, varvid skillnaden kan anses vara acceptabel. Det medför att indexet befinner sig nära den teoretiska definitionen som används och därav kan anses vara oproblematiske.

⁵ Detta är även en metod som The Fraser Institute har använt sig när de presenterat deras data, för mer info: http://www.freetheworld.com/ef_map.html

4 Resultat

I följande avsnitt kommer undersökningens resultat att redovisas. Resultatet redovisas med hjälp av frekvenstabeller som har konstruerats för att illustrera regimförändringar. Tabellerna ska tolkas så att de initiala utgångslägena, det vill säga vilken regimtyp ett land kategoriserades som innan den ekonomiska krisen bröt ut, utläses i raderna. Kolumnerna visar de regimtyper länderna kategoriserades som efter den ekonomiska krisen. Under rubrikerna totalt kan man se hur stor andel som tillhörde varje regimtyp, innan och efter kris. De celler som inte är fetmarkerade illustrerar de regimförändringar som har skett. Cellerna på diagonalen representerar tillfällena då ekonomiska kriser inte lett till en regimförändring. I avsnitt 4.5 utökar vi korstabellerna med flera variabler. Detta gör det möjligt att ta hänsyn till fler variabler i analysen. Dock kan vi endast mäta om en regimförändring har ägt rum eller ej och inte i vilken riktning på grund av korstabellernas utformning.

För att underlätta förståelsen av tabellerna kommer tolkningen att illustreras med hjälp av en exempeltabell.

		Till				
		n=20	Diktatur	Semi-demokrati	Demokrati	Totalt
Från	Diktatur		10,0	5,0	10,0	25,0
	Semi-demokrati		10,0	25,0	15,0	50,0
	Demokrati		5,0	15,0	5,0	25,0
	Totalt		25,0	45,0	30,0	100,0

Exempeltabell 1.

I exempeltabell ett kan man se att den initiala fördelningen mellan de olika regimtyperna var 25 % diktaturer, 50 % semi-demokratier och 25 % demokratier. Efter att den ekonomiska krisen har slagit till ser fördelningen någorlunda annorlunda ut. Då är 25 % av länderna diktaturer, 45 % semi-demokratier och 30 % demokratier. Andelen diktaturer är alltså oförändrad, medan andelen semi-demokratier har minskat och andelen demokratier har ökat. Om man granskar de icke-fetmarkerade cellerna kan man se *hur* regimförändringarna har sett ut. Om man summerar diagonalen ser man att det är 40 % av länderna som inte har upplevt en regimförändring, medan 60 % har genomlevt regimförändringar. Dessutom är de två vanligaste regimförändringarna från demokrati till semi-demokrati och från semi-demokrati till demokrati (med vardera 15 %). Arealen ovanför diagonalen kan ses som en demokratisering medan arean under

diagonalen följer motsatt utveckling. I detta fall kan man se att fallen av demokratisering är lika många som fallen av tillbakagång mot auktoritärt styre (30 %).

I de följande kapitelavsnitten kommer resultaten för de utvalda kriserna att presenteras. Även resultatstabeller för ekonomiskt system, inkomstgrupp och krisens allvarlighet kommer att redovisas. Tabeller med färre än fem observationer återfinns i appendix A. Det bör även noteras att på grund av att resultatet presenteras med en decimal har vissa avrundningsfel uppstått. I några tabeller skiljer sig cellernas värden från summationen. Skillnaden är dock minimal och alla summeringar stämmer.

4.1 Alla kriser

I tabell 1 redovisas data för alla regioner. Totalt finns 38 observationer som inkluderar såväl regimförändringar som fall där ingen regimförändring har ägt rum.

n=38	Diktatur	Semi-demokrati	Demokrati	Totalt
Diktatur	10,5	18,4	0	28,9
Semi-demokrati	13,2	18,4	18,4	50,0
Demokrati	2,6	7,9	10,5	21,1
Totalt	26,3	44,7	28,9	100,0

Tabell 1: Alla regimförändringar

Initialt är fördelningen mellan regimtyperna 28,9 % diktaturer, 50 % semi-demokratier samt 21,1 % demokratier. Efter en ekonomisk kris har 60,5 % av fallen genomlevt en regimförändring. Resultatet visar att andelen diktaturer och semi-demokratier har minskat, medan demokratierna har ökat. Dessutom utgör demokratiseringsfallen en större andel av förändringarna, än de som har gått i mer auktoritär riktning (39,5 % jämfört med 23,67 %). Dock, bör det noteras, att strax under 40 % av fallen upplevde *inte* en regimförändring efter den ekonomiska krisen. Tabell 1 visar dock ett tydligt samband mellan ekonomiska kriser och regimförändringar, i de tre regionala kriserna som studeras.

Det är dock viktigt att ta hänsyn till att de flesta observationer har sitt ursprung ur den Latinamerikanska skuldskrisen (se tabell 2), vilket kan påverka tolkningen.

n=23	Diktatur	Semi-demokrati	Demokrati	Totalt
Diktatur	0	26,1	0	26,1
Semi-demokrati	13,0	8,7	26,1	47,8
Demokrati	4,4	13,0	8,7	26,1
Totalt	17,4	47,8	34,8	100

Tabell 2: Latinamerikanska skuldskrisen.

Initialt var andelen diktaturer och demokratier ungefär en fjärdedel var i Latinamerika, medan semi-demokratierna utgjorde nästan hälften av observationerna. Efter den ekonomiska krisen skedde regimförändringar i 82,6 % av fallen. Det är en mycket hög andel, i synnerhet när man jämför med de andra kriserna. Regimförändringarna innebar också i mångt och mycket en stark demokratiseringsprocess, eftersom strax över hälften av alla observationer var regimförändringar i positiv riktning. Regimförändringar i negativ riktning stod för 30,4 % av fallen, medan i endast 17,4 % av fallen överlevde en regim en ekonomisk kris. Dessutom överlevde inga diktaturer.

I asienkrisen finns det endast sju observationer. I likhet med Latinamerika utgör semi-demokratier den största andelen, medan diktaturerna är procentuellt färre och demokratierna fler.

n=7	Diktatur	Semi-demokrati	Demokrati	Totalt
Diktatur	0	14,3	0	14,3
Semi-demokrati	0	42,8	14,3	57,1
Demokrati	0	0	28,6	28,6
Totalt	0	57,1	42,9	100

Tabell 3: Asienkrisen.

I den mån som regimförändringar har skett i Asien efter den ekonomiska krisen har de utgjorts av en demokratiseringsprocess. Trots att i 71,4 % av fallen skedde ingen regimförändring så fanns det inga diktaturer efter den ekonomiska krisen, medan andelen semi-demokratier förblev oförändrad och demokratier nu utgjorde 42,9 %.

I tabell 4 kan man se att i Rysslandskrisen finns det åtta observationer och initialt fanns inga demokratier i regionen. Fördelningen bestod till hälften av diktaturer och semi-demokratier. Efter den ekonomiska krisen skedde regimförändringar endast i negativ riktning. Tre fjärdedelar var efter den ekonomiska krisen diktaturer medan den resterande fjärdedelen bestod av semi-demokratier. I Rysslandskrisen följdes den ekonomiska krisen av ett demokratiskt bakslag, vilket är tvärtemot utvecklingen i Latinamerika och Asien.

n=8	Diktatur	Semi-demokrati	Demokrati	Totalt
Diktatur	50,0	0,0	0,0	50,0
Semi-demokrati	25,0	25,0	0,0	50,0
Demokrati	0,0	0,0	0,0	0,0
Totalt	75,0	25,0	0,0	100

Tabell 4: Rysslandskrisen.

4.2 Ekonomiskt system

Tabell 5 visar resultatet för länderna med de mest öppna ekonomierna och inkluderar tio observationer. Eftersom det saknas data över ekonomiskt system för länder i Rysslandskrisen ingår de inte i dessa tabeller och kommer inte heller att inkluderas i analysen.

n=10	Diktatur	Semi-demokrati	Demokrati	Totalt
Diktatur	0,0	20,0	0,0	20,0
Semi-demokrati	10,0	30,0	20,0	60,0
Demokrati	10,0	0,0	10,0	20,0
Totalt	20,0	50,0	30,0	100,0

Tabell 5: Mest öppna ekonomier.

Initialt är en majoritet av länderna semi-demokratier och en femtedel vardera är diktaturer respektive demokratier. Efter de ekonomiska kriserna skedde en demokratiseringsprocess – andelen semi-demokratier minskade till 50 %, medan diktaturernas andel fortfarande var en femtedel och demokratierna ökade med tio procentenheter. Regimförändringar skedde i 60 %, medan de tidigare regimerna behöll makten i 40 % av fallen. Inga diktaturer lyckades dock att behålla makten efter en ekonomisk kris.

Eftersom antalen observationer för länderna med *öppna* och *slutna* ekonomier understeg fem observationer, redovisas deras resultatstabeller endast i appendix A. Vad gäller de öppna ekonomierna kan man notera att innan den ekonomiska krisen bestod hälften av observationerna av icke-demokratiska regimtyper och hälften av demokratiska regimtyper. Efter de ekonomiska kriserna ägde en demokratiseringsprocess rum och alla diktaturer försvann. De slutna ekonomierna upplevde istället en motsatt process och efter den ekonomiska krisen var alla (tre) länder semi-demokratier.

Antalet observationer för de mest slutna ekonomier uppgick till 14 och resultatet finns i tabell 6. Initialt fanns det flest semi-demokratier, följt av diktaturer och demokratier.

n=14	Diktatur	Semi-demokrati	Demokrati	Totalt
Diktatur	7,1	28,6	0,0	35,7
Semi-demokrati	14,3	7,1	21,4	42,9
Demokrati	7,1	14,3	0,0	21,4
Totalt	28,6	50,0	21,4	100,0

Tabell 6: Mest slutna ekonomier.

Efter de ekonomiska kriserna minskade andelen diktaturer, andelen demokratier förblev oförändrad och semi-demokratiernas andel ökade. Man kan även notera att andelen som genomgått en regimförändring (85,7 %) är anmärkningsvärt högt. Trots att andelen demokratier var oförändrad, var 50 % av alla observationer positiva regimförändringar medan 35,7 % gick i mer auktoritära riktning. Å ena sidan överlevde inga demokratier, men andra regimtyper byttes ut till förmån för demokrati. De positiva förändringarna gör det möjligt för oss att tala om en demokratiseringsvåg.

4.3 Inkomstgrupper

Urvalet av låginkomstländer består endast av två observationer vilket innebär att det inte är möjligt att urskilja om regimförändringarna, i det här fallet, beror på inkomstgruppen eller någon annan variabel (för mer information se appendix A).

Observationerna för de lägre medelinkomstländerna är däremot fler. I tabell 10 finns det totalt 15 stycken och initialt fanns det en majoritet av icke-demokratiska regimtyper. Demokratierna utgjorde endast 13,3 % medan 86,7 % utgjordes av icke-demokratiska regimtyper. Efter de ekonomiska kriserna upplevde dock en majoritet (53,3 %) av länderna regimförändringar.

n=15	Diktatur	Semi-demokrati	Demokrati	Totalt
Diktatur	20,0	20,0	0	40,0
Semi-demokrati	20,0	13,3	13,3	46,7
Demokrati	0	0	13,3	13,3
Totalt	40,0	33,3	26,7	100

Tabell 7: Lägre medelinkomstländer.

De lägre medelinkomstländerna upplevde en viss demokratiseringsprocess eftersom andelen semi-demokratier minskade och andelen demokratier ökade. Trots detta förblev dock andelen diktaturer oförändrad (40 %).

Även i tabell 8 kan man utläsa att det finns relativt många observationer för de övre medelinkomstländerna. Initialt var 22,2 % av länderna diktaturer, 50 % semi-demokratier och 27,8 % demokratier. Efter regimförändringarna halverades

andelen diktaturer, medan andelen semi-demokratier och demokratier ökade i samma utsträckning. Regimförändringar skedde i 77,9 % av fallen, vilket kan anses vara en hög siffra.

n=18	Diktatur	Semi-demokrati	Demokrati	Totalt
Diktatur	0	22,2	0	22,2
Semi-demokrati	5,6	16,7	27,8	50,0
Demokrati	5,6	16,7	5,6	27,8
Totalt	11,1	55,6	33,3	100

Tabell 8: Övre medelinkomstländer.

I tabellen kan man se en klar tendens till förmån för demokratisering eftersom hälften av alla observationerna utgjordes av regimförändringar i en mer demokratisk riktning. Trots att en tillbakagång mot mer auktoritära regimtyper skedde i 27,9 % av fallen lyckades ingen av de tidigare diktaturerna att sitta kvar efter en ekonomisk kris. Det kan också noteras att bland de tillbakagångar som skedde, ägde de flesta rum i demokratier.

Antalet observationer för höginkomstländerna är litet (se appendix A). Vad man dock kan utläsa ur tabellen är att 66,7 % av länderna är semi-demokratier och 33,3 % demokratier. Efter de ekonomiska kriserna har inga regimförändringar alls ägt rum. Detta indikerar att regimtyperna i dessa länder har varit väl konsoliderade och att en ekonomisk kris inte utgjort ett hot mot regimlegitimiteten.

4.4 Kriser

n=5	Diktatur	Semi-demokrati	Demokrati	Totalt
Diktatur	40,0	0	0	40,0
Semi-demokrati	20,0	20,0	0	40,0
Demokrati	0	0	20,0	20,0
Totalt	60,0	20,0	20,0	100

Tabell 9: Liten eller obefintlig kris.

I tabell 13 kan man se att fem av totalt 38 observationer har ägt rum inom en kris som kategoriserats som liten eller obefintlig. Initialt var 80 % av dessa icke-demokratier. Det är intressant att notera att regimförändringar endast förekommit i 20 % av fallen (enbart ett fall). I detta fall gick förändringen från semi-demokrati till diktatur. En liten eller obefintlig kris ser inte ut att påverka regimlegitimiteten i en särskilt stor utsträckning (som förväntat) eftersom 80 % av fallen inte genomgick någon regimförändring.

De länder som har genomlevt en stor kris uppgår till 14 stycken (se tabell 14). Initialt var andelen diktaturer 14,3 %, 57,1 % semi-demokratier och 28,6 % demokratier. I en majoritet av observationerna (64,2%) skedde inte någon regimförändring. En större kris ser dock ut att påverka regimförändringar mer än

en mindre kris. Efter en stor kris inträffade regimförändringar i 35,6 % av fallen jämfört med de 20 % i den mindre kriskategorin (med mindre urval).

n=14	Diktatur	Semi-demokrati	Demokrati	Totalt
Diktatur	7,1	7,1	0	14,3
Semi-demokrati	7,1	35,7	14,3	57,1
Demokrati	0	7,1	21,4	28,6
Totalt	14,3	50,0	35,7	100

Tabell 10: Stor kris.

Efter de ekonomiska kriserna förblev andelen diktaturer oförändrad, dock med några nya länder tillkomna. Semi-demokratierna minskade med 7,1 % till förmån för demokratierna som ökade med samma andel. Dessutom gick majoriteten av regimförändringarna åt en mer demokratisk riktning.

Gruppen med allvarliga ekonomiska kriser utgör den största urvalsgruppen bland de olika kriserna (tabell 15). Bland dessa länder kategoriserades initialt nästan hälften som semi-demokratier, lite mer än en tredjedel som diktaturer och 15,8 % som demokratier. Efter de ekonomiska kriserna skedde regimförändringar i nästan 90 % av fallen (89,5 %). Resultatet visar ett tydligt samband mellan en allvarlig kris och följande regimförändringar.

n=19	Diktatur	Semi-demokrati	Demokrati	Totalt
Diktatur	5,3	31,6	0	36,8
Semi-demokrati	15,8	5,3	26,3	47,4
Demokrati	5,3	10,5	0	15,8
Totalt	26,3	47,4	26,3	100

Tabell 11: Allvarlig kris.

Dessutom innebar regimförändringarna en klar demokratiseringstendens, eftersom 57,9 % av fallen ledde till en demokratiseringsprocess. Därutöver utgör förändringen från diktatur till semi-demokrati och från semi-demokrati till demokrati i sig de vanligaste regimförändringarna. Andelen demokratier ökade med 10,5 procentenheter, medan diktaturerna minskade med samma andel. I nästan en tredjedel (31,6 %) av fallen har utveckling gått mot ett mer auktoritärt styre. Resultatet visar väl på ett samband mellan allvarliga ekonomiska kriser och regimförändringar.

4.5 Flervariabelanalys

Tabell 12 redovisar resultatet för länder med olika ekonomiska system och om en upplevd regimförändring beror på hur allvarlig krisen är

n=22				Regimförändring	
				Nej	Ja
Eko.system	Mest öppet	Kris	Liten eller obefintlig	2	0
			Stor	3	2
			Allvarlig, omfattande	0	1
	Öppet	Kris	Liten eller obefintlig	0	0
			Stor	2	1
			Allvarlig, omfattande	0	1
	Slutna	Kris	Liten eller obefintlig	0	0
			Stor	2	1
			Allvarlig, omfattande	0	0
	Mest slutna	Kris	Liten eller obefintlig	0	0
			Stor	0	0
			Allvarlig, omfattande	0	8

Tabell 12: Ekonomiskt system och kris. *=I denna tabell saknas data över ekonomiskt system för länder i Rysslandskrisen.

Tabellen visar att de länder som drabbats av en regimförändring i större utsträckning har ett mer öppet eller ett mer slutet ekonomiskt system. Dock är regimförändringar vanligare i länder med ett mer slutet ekonomiskt system. Dessa länder drabbas också endast av allvarliga kriser vilket har lett till en regimförändring hos alla länder inom denna kategori. Det är dessutom tydligt att regimförändringar i större utsträckning sker i länder som drabbats av en stor eller en allvarlig kris. Resultatet visar även att det är något vanligare med regimförändringar i öppna ekonomiska system än i slutna ekonomiska system.

I tabellen 13 redovisas resultatet för länder med olika inkomstgrupp och om en genomförd regimförändring beror på hur allvarlig krisen är. Resultatet visar tydligt att regimförändringar efter en ekonomisk kris sker i medelinkomstländer. Flest genomförda regimförändringar sker i övre medelinkomstländer medan resultatet är mer spritt i lägre medelinkomstländer. Det är även viktigt att observera att alla regimförändringar som sker gör det vid en stor eller allvarlig kris, förutom i låginkomstländer där urvalet tyvärr inte är tillräckligt stort.

n=30				Regimförändring	
				Nej	Ja
Inkomstgrupp	Höginkomst	Kris	Liten eller obefintlig	1	0
			Stor	2	0
			Allvarlig, omfattande	0	0
	Övre medelinkomst	Kris	Liten eller obefintlig	0	0
			Stor	4	2
			Allvarlig, omfattande	0	7
	Lägre medelinkomst	Kris	Liten eller obefintlig	2	0
			Stor	3	2
			Allvarlig, omfattande	2	3
	Låginkomst	Kris	Liten eller obefintlig	1	1
			Stor	0	0
			Allvarlig, omfattande	0	0

Tabell 13: Inkomstgrupp och kris.

5 Analys

I detta kapitel kommer resultaten från kapitel fyra att analyseras och kopplas till de teorier som använts som utgångspunkt i undersökningen. Undersökningens resultat indikerar att det finns ett samband mellan ekonomiska kriser och regimförändringar. Nästan två tredjedelar av alla länder har upplevt regimförändringar efter en ekonomisk kris. Dessutom verkar ekonomiska krisers påverkan på regimlegitimitet att vara större om man tar hänsyn till de ekonomiska krisernas omfattning, de ekonomiska systemen och inkomstgrupperna. Vidare visar resultatet att alla regimtyper var känsliga för ekonomiska kriser. Konsekvenserna skiljer sig dock åt mellan de olika regionerna – Latinamerika och Asien upplevde i högre grad en demokratiseringsvåg medan Rysslandsregionen gick i motsatt riktning. Överlag var det dock vanligare att länder demokratiserades, än att de gick i mer auktoritär riktning. Det är dock möjligt att det beror på att Latinamerika var relativt överrepresenterade i urvalet.

Enligt den teoretiska modellen som etablerades i avsnitt 2.5 följer sambandet att en ekonomisk kris leder till ett legitimitetsfall, som sedermera ökar sannolikheten för en regimförändring. Dessutom har ekonomiska kriser en negativ inverkan på regimlegitimitet, oavsett regimtyp. Denna undersöknings resultat följer i stort vad Epstein (1984), Richards (1986) samt Markoff och Baretta (1990) har hävdats tidigare – att ekonomiska kriser underminerar legitimitet hos både demokratiska och auktoritära regimer. Vidare menar de att regimförändringarna kan gå i antingen mer eller mindre demokratiskt håll. Detta är något som även finns stöd för i denna undersöknings resultat, men vi finner att demokratisering var vanligare i de tre regionala kriserna vi undersökte. Av alla observationer var 39,5 % av dem fall av demokratisering medan 23,7 % bestod av tillbakagång till ett mer auktoritärt styre. I 36,8 % av fallen bestod en tidigare regim efter en ekonomisk kris. Resultatet visar tydligt att det finns ett samband mellan ekonomiska kriser och regimförändringar i alla de kriser som har studerats.

Det finns dock vissa regionala skillnader i resultatet mellan de olika ekonomiska kriserna. Latinamerika är den region där flest regimförändringar ägde rum och även den region där den tydligaste demokratiseringsvågen förekom. I Asien däremot skedde det relativt få regimförändringar men de som ägde rum gick i demokratisk riktning och efter den ekonomiska krisen fanns inga diktaturer kvar, något som Chernov bekräftar (2004. S. 9). Rysslandsregionens länder upplevde dock en annan utveckling. Initialt fanns inga demokratier i regionen och de regimförändringar som ägde rum förde regionen i en mer auktoritär riktning. Det är möjligt att en snöbollseffekt – vad gäller regimförändringar – har spelat en roll i huvudsak Asien och Rysslandsregionen. Exempelvis fanns få diktaturer i Asien innan den ekonomiska krisen och en relativt stor andel demokratier, vilket underlättade demokratiseringsprocessen. I Rysslandsregionen däremot existerade

inga demokratier och de regimförändringar som ägde rum gick i en mer auktoritär riktning. Huruvida det existerade en snöbollseffekt i Latinamerika är svårare att dra några klara slutsatser om. Dock var fördelningen mellan diktaturer och demokratier inledningsvis jämn. Om man sätter Huntingtons tredje demokratiseringsvåg som startade 1974 (1991. S. 59) i perspektivet är det möjligt att förstå den större andelen demokratiseringsprocesser i Latinamerika.

Joseph Wright menade att öppna ekonomiska system kan skydda auktoritära regimer från den liberaliserande effekt en ekonomisk kris kan ha (2007. S. 2). Öppna ekonomiska system erbjuder människor en möjlighet att fly till ett annat land med sitt kapital – och därmed minskas sannolikheten att de kommer att protestera mot regimen. Det medför att slutna ekonomiska system i auktoritära regimer tvingar människor till att protestera mot den styrande regimen eftersom några alternativ inte existerar (Ibid. S. 6). I vårt resultat finner vi att det är de mest öppna och mest slutna ekonomierna som har upplevt flest regimförändringar. Det finns ett visst stöd för den hypotesen eftersom i de slutna ekonomierna har i 85,7 % av observationerna lett till regimförändringar, varav 50 % är fall av demokratiseringar. Men, viktigt att påpeka är att strax över en tredjedel av fallen gick i en mer auktoritär riktning och att inga av de tidigare demokratierna förblev. Resultatet visade även att regimförändringar är vanligt i de mest öppna ekonomiska systemen. Det är intressant att notera att bland dessa länder överlevde inga av diktaturena.

Enligt Huntington finns det en stark korrelation mellan ekonomisk välgång och en demokratisk utveckling. Korrelationen implicerar att demokratiseringar bör förekomma i länder som ligger på en medelinkomstnivå (1991, s.60). Detta stämmer väl överens med vårt resultat. Regimförändringar skedde i en majoritet av de lägre medelinkomstländerna medan det förekom i mer än tre fjärdedelar i de övre medelinkomstländerna. Till stor del utgörs regimförändringarna av demokratiseringar, i synnerhet bland de övre medelinkomstländerna. Przeworski talar om att det finns en inkomströskel som länder måste passera för det ska vara möjligt för en demokrati att överleva ekonomiska kriser (2009. S. 21). Det är möjligt att länderna i den övre medelinkomstgruppen befann sig under en sådan tröskel eftersom väldigt få demokratier lyckades att överleva en ekonomisk kris. Om man granskar resultaten för höginkomstländerna ser man att det inte skett några regimförändringar. Det kan tyda på att regimerna var mer konsoliderade och att en ekonomisk kris inte utgjorde något hot mot regimlegitimiteten.

I den teoretiska modellen är en ekonomisk kris den utlösande faktorn för ett legitimitetsfall. Desto allvarligare en kris är desto mer bör den påverka legitimitetsfallet och sannolikheten för en regimförändring borde öka. Resultatet för länder som drabbats av en liten kris visar att det endast skett regimförändringar i 20 % av fallen. Det är dock noterbart att det endast är en förändring, på grund av få fall. En liten eller obefintlig kris visar som väntat ha en liten påverkan på regimförändringar. Vid en stor kris blir effekten något större. Det skedde fortfarande inga regimförändringar i en majoritet av observationerna, men vi kan observera regimförändringar i 35,6 % av fallen. En majoritet av de regimförändringarna gick också i en demokratisk riktning. Däremot om man granskar de allvarliga krisernas har det i en överväldigande majoritet av fallen lett

till regimförändringar. I 89,5 % av dessa fall har allvarliga ekonomiska kriser följts av regimförändringar, varav 57,9 % gick i en positiv riktning. Vi kan därmed se att ju allvarligare kris desto fler regimförändringar kan observeras. Resultatet visar också på att alla regimtyper är känsliga för ekonomiska kriser. Värt att notera är att inga demokratier satt kvar vid makten efter en allvarlig ekonomisk kris. Med hjälp av flervariabelanalysen kan man observera att stora och allvarliga kriser sker i medelinkomstländer. När ett land drabbas av en stor eller allvarlig ekonomisk kris ökar sannolikheten för en regimförändring. Att medelinkomstländer i högre utsträckning drabbas av regimförändringar kan därmed bero på att de i högre grad råkat ut för allvarligare kriser. Dock är det viktigt att tänka på är att det finns väldigt få observationer för låg- och höginkomstländer vilket kan påverka resultatet. När vi kontrollerar för det ekonomiska systemet ser vi att alla länder med mest slutna ekonomiska system har haft en allvarlig kris med efterföljande regimförändring. Resultatet är mer spritt för länder med ett mer öppet ekonomiskt system. Dock har inga regimförändringar skett i något av länderna som drabbats av en liten ekonomisk kris.

6 Avslutande diskussion

I detta kapitel kommer en slutsats och avslutning av uppsatsen att presenteras. Uppsatsen målsättning och resultat kommer att tas upp för att se hur väl det stämmer överens med vår teoretiska modell. Dessutom kommer förslag till vidare forskning att presenteras och diskuteras.

Denna uppsats har med hjälp av statistiska metoder undersökt sambandet mellan ekonomiska kriser och regimförändringar samt under vilka förutsättningar ett sådant samband förekommer. Med tre regionala ekonomiska kriser som underlag utvecklades ett teoretiskt resonemang, som sedan undersöktes för att se om resultatet stärker uppsatsens hypotes eller inte. Det kausala sambandet som antas gälla medför att ekonomiska kriser leder till legitimitetsfall för den rådande regimen som i sin tur orsakar en regimförändring. En regims legitimitet har uppmätts indirekt genom observerade regimförändringar. De resultat som förts fram i uppsatsen stämmer väl överens med den hypotes som lades fram i inledningen. Med ett resultat på 60,5 % regimförändringar efter en ekonomisk kris är det tydligt att ekonomiska kriser har en betydande påverkan. Dock skiljer sig effekterna mellan de valda regionerna och andra faktorer som testats för. Störst risk att drabbas av en regimförändring har ett land som befinner sig på medelinkomstnivå, har ett slutet ekonomiskt system, drabbas av en allvarlig ekonomisk kris, varav många av dessa är belägna i Latinamerika. Åt vilket håll regimförändringen går emot (mot ett mer auktoritärt styre eller mot en demokratisering) tycks bero på den typ av regim som är vanligast i regionen. Existerar en större koncentration av diktaturer i regionen förefaller det vara större sannolikhet att regimförändringen går mot ett mer auktoritärt styre. Det omvända förhållandet kan även tänkas gälla för demokratiseringsprocesser.

På det stora hela har undersökningen levererat resultat som är i överensstämmelse med det teoretiska ramverket. Det är dock möjligt att ett annat urval av regionala kriser och länder hade producerat ett annat resultat. De valda kriserna utgjorde dock goda val – på grund av dess relevans och tillgång på tillförlitlig data. Dock kan ett nästa steg i forskningsprocessen mellan ekonomiska kriser och regimförändringar vara att involvera ett större antal ekonomiska kriser under ett längre tidsspann. Dels kunde det ge en mer generell bild om sambandet, men också klargöra om sambandet håller över tiden och om det inte finns tidsspecifika mekanismer. En sådan studie kan även kompletteras med en regressionsanalys, som innehåller flera viktiga förklaringsvariabler och på ett förhållandevis smidigt sätt kan behandla förändringar över tiden. En annan infallsvinkel – som förvisso har utnyttjats – är att använda sig av fallstudier. Det kan ge en mer djupare studie av orsak och verkan. Exempelvis kan man undersöka varför det är just medelinkomstländer, länder med slutna ekonomiska system, latinamerikanska länder och länder med allvarliga ekonomiska kriser som drabbas

av regimförändringar. Dock kan det uppstå svårigheter i att urskilja om effekten är landspecifik eller om den utgör en mer generell företeelse.

7 Referenser

Böcker och artiklar

- Alagappa, Muthiah, 1995. *Political Legitimacy in Southeast Asia: The Quest for Moral Authority*. Palo Alto: Stanford University Press. 466 S.
- Ayadi, Felix - Chatterjee, Amitava – Maniam, Balasundram. 2003. "Asian Financial Crisis: The Pre- and Post-Crisis Analysis of Asian Equity Markets", *Managerial Finance*, vol 29, nr 4. S. 62-86.
- Baretta, Silvio R. Duncan – Markoff, John, 1990. "Economic Crisis and Regime Change in Brazil: The 1960s and the 1980s", *Comparative Politics*, vol 22, nr 4. S. 421-444.
- Barker, Rodney, 1990. *Political Legitimacy and the State*. Oxford: Clarendon Press. 224 S.
- Bihdai, Vitali – Blinov, Andrew – Blinov, Oleksii, 2003. "Could the 1998 economic crisis recur?". *ICPS Newsletter*, nr 199. 15-09-2003.
- Chernov, Julie, 2004. "Regime shift: Economic crisis in third wave democracies", *Conference Papers - International Studies Association*. S. 1-30.
- Chongvilaivan, Aekapol – Thangavelu, Shandre M. – Yong, Yik Wei, 2009. "FDI, Growth, and the Asian Financial Crisis: The Experience of Selected Asian Countries", *The World Economy*, vol 32, upplaga 10. S. 1461-1477.
- Damjanovic, Tatiana – Pastor, Gonzalo, 2003. "The Russian Financial Crisis and Its Consequences for Central Asia", *Emerging Markets Finance and Trade*, vol 39, nr 3. S. 79-104.
- Epstein, Edward C, 1984. "Legitimacy, Institutionalization, and Opposition in Exclusionary Bureaucratic-Authoritarian Regimes: The Situation of the 1980s.", *Comparative Politics*, vol 17, nr 1. S. 37-54.
- Esaiasson, Peter – Gilljam, Mikael – Oscarsson, Henrik – Wängnerud, Lena, 2007. *Metodpraktikan: Konsten att studera samhälle, individ och marknad*. Sverige: Norstedts Juridik AB.
- Fishman, Robert M., 1990. "Rethinking State and Regime: Southern Europe's Transition to Democracy", *World Politics*, vol 42, nr 3. S. 422-440.
- Gasiorowski, Mark J., 1995. "Economic Crisis and Political Regime Change: An event History Analysis", *The American Political Science Review*, vol 89, nr 4. S. 882-897.
- Haggard, Stephen – Kaufman, Robert R., 1995. *The Political Economy of Democratic Transitions*. New Jersey: Princeton University Press.
- O'Donnell, Guillermo A. – Schmitter, Philippe C., 1986. *Transitions from Authoritarian Rule: Tentative conclusions about uncertain democracies*. Baltimore: Johns Hopkins University Press.
- Przeworski, Adam, 2009. "The Mechanics of Regime Instability in Latin America", *Journal of Politics in Latin America*, vol 1, nr 1. S. 5-36.

- Radziwitt, Artur – Scerbachi, Octavian – Zaman, Constantin, 1999. "Financial Crisis in Moldova – Causes and Consequences.", *CASE Network Studies and Analyses*, nr 0192. 74 S.
- Remner, Karen L., 1990. "Democracy and Economic Crisis: The Latin American Experience", *World Politics*, vol 42, nr 3. S. 315-335.
- Richards, Gordon, 1986. "Stabilization Crises and the Breakdown of Military Authoritarianism in Latin America", *Comparative Political Studies*, vol 18, nr 4. S. 449-485.
- Weber, Max, 1964. *The theory of Social and Economic Organization*. London: Collier-Macmillan. 429 S.
- Wright, Joseph, 2007. "When Does Economic Crisis Lead to Democratization?", *Princeton University, Center for Globalization and Governance*. 43 S.

Internetbaserade källor

- Bolling, Anders – Carp, Ossi. "Protesterna I Mellanöstern och Nordafrika: Revoltvägen började i Tunisien".
<http://www.dn.se/nyheter/varlden/arabvarldens-revolutioner--detta-har-hant> (2011-03-05).
- Freedom House Methodology,
http://www.freedomhouse.org/template.cfm?page=351&ana_page=363&year=2010 (2011-05-02).
- Fraser Institute: Economic Freedom of the World Data:
<http://www.freetheworld.com/2010/reports/world/EFWdataset2010.xls> (2011-05-02).
- Världsbanken: World Bank Analytical Classifications (OGHIST):
<http://tinyurl.com/6anzwhs> (2011-05-02).
- Världsbanken: World Development Indicators & Global Development Finance:
<http://databank.worldbank.org/ddp/home.do?Step=12&id=4&CNO=2> (2011-05-02).
- Världsbanken: World Bank Data:
<http://data.worldbank.org/> (2011-05-02)

8 Appendix A

n=4	Diktatur	Semi-demokrati	Demokrati	Totalt
Diktatur	0,0	25,0	0,0	25,0
Semi-demokrati	0,0	0,0	25,0	25,0
Demokrati	0,0	0,0	50,0	50,0
Totalt	0,0	25,0	75,0	100,0

Tabell A.1: Öppna ekonomier.

n=3	Diktatur	Semi-demokrati	Demokrati	Totalt
Diktatur	0,0	0,0	0,0	0,0
Semi-demokrati	0,0	66,7	0,0	66,7
Demokrati	0,0	33,3	0,0	33,3
Totalt	0,0	100,0	0,0	100,0

Tabell A.2: Slutna ekonomier.

n=2	Diktatur	Semi-demokrati	Demokrati	Totalt
Diktatur	50,0	0	0	50,0
Semi-demokrati	50,0	0	0	50,0
Demokrati	0	0	0	0
Totalt	100	0	0	100

Tabell A.3: Låginkomstländer.

n=3	Diktatur	Semi-demokrati	Demokrati	Totalt
Diktatur	0	0	0	0
Semi-demokrati	0	66,7	0	66,7
Demokrati	0	0	33,3	33,3
Totalt	0	66,7	33,3	100

Tabell A.4: Höginkomstländer.

9 Appendix B

Tabell B.1 är en sammanfattning av den data som har använts i uppsatsen. Värdet för ekonomiskt system och inkomstgrupp är från krisens start. Hur krisernas omfattning har definierats beskrivs mer nedan. En stjärna efter regimförändring betecknar att flera regimförändringar har skett inom tidsperioden.

	Land	Kris start	Initial Regimtyp	Regimtyp efter kris	Ek. System	Inkomst-grupp	Krisens omfattning	Regimförändring
Asien-krisen								
	Thailand	1997	Semi-demokrati	Demokrati	Mest öppet	L.medelinkomst	Stor	Ja
	Hongkong	1995	Semi-demokrati	Semi-demokrati	Mest öppet	Höginkomst	Stor	Nej
	Indonesien	1997	Diktatur	Semi-demokrati	Öppet	L.medelinkomst	Allvarlig	Ja
	Malaysia	1997	Semi-demokrati	Semi-demokrati	Mest öppet	Ö.medelinkomst	Stor	Nej
	Fillippinerna	1997	Demokrati	Demokrati	Mest öppet	L.medelinkomst	Liten	Nej
	Singapore	1997	Semi-demokrati	Semi-demokrati	Mest öppet	Höginkomst	Liten	Nej
	Sydkorea	1997	Demokrati	Demokrati	Öppet	Höginkomst	Stor	Nej
Latin-amerika								
	Paraguay	1981	Semi-demokrati	Semi-demokrati	Mest öppet	L.medelinkomst	Stor	Ja*
	Brasilien	1980	Semi-demokrati	Demokrati	Mest slutet	Ö.medelinkomst	Allvarlig	Ja
	Argentina 1	1974	Demokrati	Diktatur	Mest slutet	Ö.medelinkomst	Allvarlig	Ja*
	Argentina 2	1980	Diktatur	Demokrati	Mest slutet	Ö.medelinkomst	Allvarlig	Ja*
	Peru 1	1975	Diktatur	Demokrati	Mest slutet	Ö.medelinkomst	Allvarlig	Ja*
	Peru 2	1981	Demokrati	Semi-demokrati	Mest slutet	Ö.medelinkomst	Allvarlig	Ja
	Ecuador	1980	Demokrati	Demokrati	Öppet	L.medelinkomst	Stor	Nej
	Bolivia	1977	Semi-demokrati	Demokrati	Mest slutet	L.medelinkomst	Allvarlig	Ja*
	Venezuela	1976	Demokrati	Demokrati	Mest öppet	Ö.medelinkomst	Stor	Nej

Colombia	1980	Demokrati	Semi-demokrati	Slutet	Ö.medelinkomst	Stor	Ja
Chile 1	1971	Demokrati	Semi-demokrati	Mest slutet	Ö.medelinkomst	Allvarlig	Ja*
Chile 2	1981	Semi-demokrati	Semi-demokrati	Slutet	Ö.medelinkomst	Stor	Nej
Uruguay	1980	Diktatur	Demokrati	Mest öppet	Ö.medelinkomst	Allvarlig	Ja*
Mexico 1	1984	Semi-demokrati	Semi-demokrati	Slutet	Ö.medelinkomst	Stor	Nej
Mexico 2	1993	Semi-demokrati	Demokrati	Öppet	Ö.medelinkomst	Stor	Ja
Rysslandskrisen							
Kazakhstan	1997	Diktatur	Diktatur	-	L.medelinkomst	Liten	Nej
Kyrgyzstan	1997	Semi-demokrati	Diktatur	-	Låginkomst	Liten	Ja
Tadjikistan	1997	Diktatur	Diktatur	-	Låginkomst	Liten	Nej
Turkmenistan	1995	Diktatur	Diktatur	-	L.medelinkomst	Allvarlig	Nej
Uzbekistan	1997	Diktatur	Diktatur	-	L.medelinkomst	Stor	Nej
Ukraina	1995	Semi-demokrati	Semi-demokrati	-	L.medelinkomst	Allvarlig	Nej
Moldavien	1995	Semi-demokrati	Semi-demokrati	-	L.medelinkomst	Stor	Nej
Ryssland	1995	Semi-demokrati	Diktatur	-	L.medelinkomst	Allvarlig	Ja

Tabell B.1: Sammanfattande tabell. *=-Betecknar att fler än en regimförändring har skett under tidsperioden. Länder som förekommer flera gånger i tabellen har drabbats av flera ekonomiska kriser under vald tidsperiod och behandlar därmed som skilda observationer.

Tabell B.2 samt B.3 beskriver hur vi har gått tillväga för att kunna urskilja krisernas omfattning. Tabell B.2 tar upp de värden vi har använt som gränser medan Tabell B.3 visar de slutgiltiga värden de olika länderna erhöi.

Definitioner:	Inflation	BNP-Tillväxt	Längd
1	10 % och nedåt	≥-1%	Ett år
2	11-49 %	2%-4%	Två år
3	> 50 %	< -5 %	Tre år eller längre

Tabell B.2: Krisdefinitioner

Land	Inflation	BNP-tillväxt	Längd	Summering
Asienkrisen				
Thailand	1	3	2	2
Hongkong	1	3	1	2
Indonesien	3	3	2	3
Malaysia	1	3	1	2

Filippinerna	1	2	1	1
Singapore	1	2	1	1
Sydkorea	1	3	1	2
Latinamerika				
Paraguay	2	2	3	2
Brasilien	3	2	3	3
Argentina 1	3	2	3	3
Argentina 2	3	2	3	3
Peru 1	3	2	3	3
Peru 2	3	2	3	3
Ecuador	2	2	3	2
Bolivia	3	2	3	3
Venezuela	2	2	3	2
Colombia	2	1	3	2
Chile 1	3	2	3	3
Chile 2	2	3	2	2
Uruguay	3	2	3	3
Mexico 1	3	1	3	2
Mexico 2	2	3	1	2
Rysslandskrisen				
Kazakhstan	1	1	1	1
Kyrgyzstan	2	1	1	1
Tadzjikistan	1	1	1	1
Turkmenistan	3	3	3	3
Uzbekistan	3	1	1	2
Ukraina	3	3	3	3
Moldavien	2	2	3	2
Ryssland	3	3	2	3

Tabell B.3: Krisernas omfattning